

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně **L. D.**, zastoupené JUDr. Ervínem Perthenem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135, Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2003, č. j. OAM-975/VL-19-19-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2005, č. j. 24 Az 5/2005-65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2003, č. j. OAM-975/VL-19-19-2003 žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně citovala řadu ustanovení správního řádu, která žalovaný v řízení porušil a trvala na tom, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu. Stěžejním tvrzením byla existence problémů s věřitelkou, nemožnost vydělat peníze na splacení dluhu, jakož i snaha o legalizaci pobytu. Krajský soud žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 5. 2005, č. j. 1 Azs 111/2004 – 51, zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 23. 2. 2004, č. j. 24 Az 1194/2003 – 25, a věc vrátil

tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v odůvodnění uvedl, že považuje za důvodný stížní bod, týkající se absence podpisu oprávněné osoby na napadeném rozhodnutí.

Krajský soud proto znovu přezkoumal výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, ověřil originál rozhodnutí stran pochybností ohledně náležitostí napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Předně vyžádal doplnění originálu rozhodnutí žalovaného, který založil dne 16. 6. 2005 do soudního spisu. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že obsahuje podpis oprávněné osoby, ředitele odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, PhDr. T. H. Chybějící podpis na stejnopisu tohoto rozhodnutí, který obdržela žalobkyně, označil za vadu, která však nedosahuje intenzity nicotnosti správního aktu, neboť v žádném případě neodráží fakt, že by bylo vydáno zcela bez vědomí této oprávněné osoby.

K dalším žalobním bodům uvedl, že problémy s věřitelkou (tedy soukromou osobou) nemohou naplnit pojem „pronásledování“, které by mohlo být jedním z důvodů pro udělení azylu. Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožováním soukromými osobami považováno pouze odmítnutí státní moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením; v této souvislosti odkázal soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2004 č. j. 7 Azs 66/2004 – 49). Protože žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by byla vystavena pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, označil soud výrok žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, za správný.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost založenou na důvodech uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Rozhodnutí žalovaného totiž neobsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti; není podepsáno oprávněnou osobou, není tedy správním rozhodnutím. Žalovaný se opakovaně dopouští stejného pochybení, jestliže žadatelům o azyl nezasílá originál rozhodnutí, ale pouze rozhodnutí, které neobsahuje podpis oprávněné osoby. Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného vyhotovila osoba označená pod odrážkou „za správnost“. V okamžiku, kdy je takové rozhodnutí zasíláno žadateli o azyl, není dosud oprávněná osoba k podpisu rozhodnutí seznámena s jeho obsahem. Soud pak pochybil v tom, že se spokojil s originálem rozhodnutí a nezkoumal již dále běžné praktiky při vyhotovování takových rozhodnutí, zejména kdy a kde bylo oprávněnou osobou podepsáno. Skutečnost, že oprávněná osoba později opatřila rozhodnutí svým podpisem, nemůže jeho počáteční nicotnost zhojit.

Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Závěrem požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť již rozhodl o věci samé.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti oprávněnost všech stížních námitek popřel.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Stěžejní námitkou stěžovatelky proti napadenému rozsudku je dovozovaná nicotnost správního rozhodnutí, k níž měl soud přihlídnout z úřední povinnosti.

Otázkou nicotnosti se velmi podrobně zabýval rozšířený senát zdejšího soudu; jeho právní názor byl publikován pod č. 793/2006 Sb. NSS.

Za nicotný správní akt je tak nutno považovat jen takový akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.

Posuzované vyhotovení rozhodnutí je opatřeno úředním razítkem, dále je uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby; k dožádání soudu žalovaný doložil originál rozhodnutí, obsahující i vlastnoruční podpis této osoby (PhDr. T. H., ředitele odboru azylové a migrační politiky).

V daném případě se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, který věc posoudil z hlediska náležitostí rozhodnutí dle § 47 odst. 5 správního řádu, jenž požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, a případné závažnosti procesních vad na zákonnost rozhodnutí. Vadu vyskytnuvší se v posuzovaném rozhodnutí (neuvedení podpisu oprávněné osoby na všech existujících stejnopisech napadeného rozhodnutí) nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Sám žalovaný dne 16. 6. 2005 založil do soudního spisu originál napadeného rozhodnutí s vlastnoručním podpisem PhDr. T. H. – ředitele odboru azylové a migrační politiky.

Na základě všech zjištěných skutečností soud shledal, že rozhodnutí žalovaného je stíženo vadou ve smyslu § 47 odst. 5 správního řádu, když vyhotovení rozhodnutí, které bylo stěžovatelce doručeno, neobsahuje podpis oprávněné osoby. Tato vada však není natolik závažná, aby mohla založit nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť jak již bylo výše uvedeno, součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které oprávněná osoba podepsala. Není tak vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem Ministerstva vnitra.

K tvrzení žalobkyně, že je zcela běžnou praktikou žalovaného, že příjemcům rozhodnutí toto zasílá bez podpisu oprávněné osoby, Nejvyšší správní soud poznamenává, že takový postup by nebyl zcela jistě správný, neboť je z důvodu právní jistoty adresátů rozhodnutí namísto požadovat, aby rozhodnutí státních orgánů obsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti. Tato obecná výtka však nemůže v dané věci ničeho změnit.

V souzené věci je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného obsahuje podpis oprávněné osoby, zřejmé je rovněž i to, že žalobkyni byl obsah tohoto rozhodnutí zcela srozumitelný a jasný, také se proti němu bránila soudní žalobou, kde předestřela zcela konkrétní žalobní body. V žádném případě tak nelze dospět k závěru o nicotnosti tohoto správního aktu.

Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu